külgselt maalib ühe üleinimliku töömehe taluasutamist meie ärkamisajal, ja A. Mälgu elavat pildistust meie saarestiku külaelust *Kivine pesa*. Loetavad, kuigi vähem nõudlikud on uue naisautori Leida Kibuvitsa värskestiililine romaan ühe tujukas-energilise naisametniku arenguloost *Soomustüdruk* ja P. Krusteni memuaariline kujutus Venesse jäänud *Punase ohvitseri* kahtlustest ja sisevõitlustest kodumaaarmastuse vastu. Väliselt samuti realistlikud, kuid ebaehtsamad ja oma autorisuhte moraalse nigeluse tõttu vähemsümpaatsed on A. Raagi šablooni-kalduv külajutt *Mässu vaim* ja E. Saksa sageli kinoline merimehe *Jaan Tamara* ja ta naise abieluäparduste lugu.

Novelle on viljeldud läinud aastal võrdlemisi ohtrasti ja mitte just nõrkade tulemustega. Paistab silma K. A. Hindrey impressionistlikult varjundirikas ja teravate tähelepanekutega (eriti loomapsühholoogia alal) huvitav kogu *Välkvalgus*, M. Jürna groteski kalduv, kuid tihedastiilne tõusikukriitika *Ärigeenius*, P. Vallaku iseärakuid ja alateadvust analüüsiv *Omakohus* ja A. Jakobson'i proletariaadi viletsusi kujutav kui ka kehviku armastusheroismi tõusutav *Kotkapoeg*. Lihtsajoonelisemad, kuid rahva maitsele ehk vastavamad on R. Rohti kogu vanglanovelle *Vabadus ja vangla* ning O. Lutsu mälestuslik jutt *Avasilmi* temale omase „väikekodanliku" inimliku soojusega. Üldiselt valitseb novellides nagu romaanideski realistlik laad ja enamasti ka ühiskondlik vaateviis. Tuleb igatahes märkida eduna, et see elulähedus pole enam viinud sellisele laialivalgumisele, nagu mõne varema aasta „suurromaanides".

1932. a. **luulekogud** on pea ainult äratrükid „Loomingust" jm., kuna iseseisvat kirjastamist nende minek üldse ei tasu. Need on: V. Adamsi artistlik,

Eesti kroonika 1932 , lk. 104